

Leerrede over Galaten 3: 22, uitgesproken op een Woensdagavond in 1962 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 119: 34 en 36
Lezen - Galaten 3

Voorrede:

Paulus' woord is: "Alle kastijding als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid, degenen, die door dezelve geoefend zijn." Daarvan zongen wij zo-even:

'k Sloeg, eer ik werd verdrukt, het dwaalspoor in; ...

alsook:

't Is goed voor mij, verdrukt te zijn geweest, ...

De psalmdichter heeft dat niet gezongen terwijl hij verdrukt werd, maar daarna. Nadat die druk gepasseerd was, gaf hij een overzicht wat God hem had toegeschikt en dat dat tot zijn nut was. Want, laat een ieder eens voor zichzelf oordelen, de hand in eigen boezem steken: als er geen aanleiding en oorzaak bij ons is om naar God te vragen, om aan Hem gebonden te zijn, doen wij het dan uit onze natuur? Neen toch!?! Dat doet niemand. Dat doen wij niet vóór onze bekering, dat doen wij ook niet ná de bekering.

Gods Woord leert dat wij Hem vergeten, dááágen, zonder getal. Ook dat wij het omzwerven liefhebben. Maar nu is God zo liefdevol, dat Hij, in Zijn vrijmacht en soevereiniteit, degenen, op wie Hij het oog Zijner genade slaat, hier oplegt: druk, kruis en lijden. Legt ze hier op van hun zonden, van hun staat en afkomst, schikt ze hier toe allerhande moeite en kruis. Zelfs van dien aard dat er van staat: "Wat gewin is er in mijn bloed, in mijn nederdalen tot de groeve?" Maar Hij plaagt en bedroeft de mensenkinderen niet van harte. Het is Zijn liefde, want Hij wil ons tot Zich trekken. Ook wil Hij niet hebben dat wij - in zoverre wij genade ontvangen hebben - "uithuizig" zijn, maar bij Hem aan de deur, bij Hem aan huis zouden zijn, want buiten de HEERE kunnen wij niets anders dan teleurstellingen opdoen.

Alleen al deze tekst: "Het aardrijk is om uwentwil vervloekt", geeft ons genoegzaam te kennen dat de vloek op alles rust vanwege de zonde. Daarom kunnen wij buiten de HEERE niets anders opdoen dan teleurstelling, want wat wij ook doen of laten, gedurig komen wij daarmee in aanraking dat de vloek op het aardrijk rust. Het is alléén bij Hem goed. Het is Zijn liefde, dat Hij ons oplegt en toeschikt opdat wij niet uit de weg kunnen.

Wij zijn geneigd, wanneer er druk, ellende en moeite aan het werken zijn om dan te gaan uitkienen of er soms aparte dingen zijn waar God op tegen heeft. Wij zijn zelfs zodanig aangelegd dat wij deze conclusie gaan trekken dat ieder mens een hoofdzonde heeft en dat zal bij mij ook wel het geval zijn. Dus gaat men aan het zoeken en nog eens aan het zoeken. Maar de hoofdzonde, waaruit al de ellende is, namelijk wat er in het paradijs gebeurd is, dat zien wij doorgaans over het hoofd.

Neem uit de Schriftuur bijvoorbeeld maar eens één geval - terwijl die bij tientallen voor het grijpen zijn - van iemand die veel druk gehad heeft, inwendig en uitwendig, namelijk Hizkia. Toen die man aan de regering kwam, lag alles ondersteboven, zelfs de deuren van het heiligdom waren dichtgespijkerd, en de dienst Gods was door zijn vader gewoon afgeschaft, daar deed men niet meer aan. Zijn eerste werk, toen hij aan de regering kwam, was om de deuren van de tempel te openen, het heiligdom te heiligen, de dienst van God weer te herstellen.

Hij begon dus van de grond af, aanmerkend, dat als God niet de eerste plaats inneemt, er niets goed kan zijn. Met andere woorden: als het fundament goed is dan komt ook al het andere goed. Men zou zeggen: zo'n man moet toch wel een geweldige voorspoed gehad hebben. En inderdaad, de Filistijnen worden verslagen, maar al vlug doet zich voor dat hij ziek wordt tot stervens toe. Daarbij hadden de vijanden - de Assyriërs - al de vaste steden in Juda ingenomen en lagen nu rondom Jeruzalem. Zij waren zich zo bewust van hun overwinning dat zij zelfs, wel een paar duizend, paarden wilden geven als Hizkía daar de ruiters op kon zetten. Maar Hizkía kon dat niet, die waren er niet te Jeruzalem. Wat bleef er voor Hizkía over? Niets anders dan alleen God!

Als Jesaja de profeet tot hem komt, dan is dat niet met een troostwoord, maar hij komt zeggen: "Zo zegt de HEERE: Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven, en niet leven." Bij al de ellende dat er ook nog bovenop, geen troonopvolger, weggerukt in het midden van zijn jaren. Toen keerde hij zijn aangezicht naar de wand en bad tot de HEERE. Daarvan lezen wij: "Gelijk een zwaluw, also piepte ik; ik kirde als een duif; mijn ogen verhieven zich omhoog; o HEERE! ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg."

Dat gebeurt dus onder de druk, als er geen uitweg meer is; dan blijft alleen God over. Jesaja is nog niet eens in de buitenste voorhof als God hem aanspreekt, zeggende: "Keer weder en zeg tot Hizkía: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien; zie, Ik zal u gezond maken;... en Ik zal vijftien jaren tot uw dagen toedoen, en zal u uit de hand des konings van Assyrië verlossen." Hij mocht zelfs een teken begeren, dat de HEERE het woord dat Hij gesproken had, doen zou: "Zie, Ik zal de schaduw der graden, die met de zon in de graden van Achaz' zonnewijzer nederwaarts gegaan is, tien graden achterwaarts doen keren." En God deed de schaduw tien graden achterwaarts keren. In die nacht stierven er in het leger van Assyrië hondervijfentachtigduizend, die allen waren des morgens dode lichamen. En Sanherib, de koning van Assyrië, vertrok en keerde met schaamte terug naar zijn land. Als hij daar is wordt hij zelfs door zijn eigen kinderen gedood.

Wat is dat voor Hizkía geweest? Goed om verdrukt te zijn geweest, om alzo Goddelijk recht te leren. Het is de liefde van God. Hij wil hen aan Zich binden en bewijzen dat Hij de Verbondsgetrouwe en de Waarachtige is.

Ik zou zeggen, als daar op ons is, naar ieders staat en geval, dat wij niet uit de weg kunnen, laten wij onze handen er omheen slaan en laat ons zien op het einde: wat bedoelt God. Want Hij wil ons bij Zich hebben, Hij wil zegenen, maar dan moeten wij de onderwerpen zijn waar Hij het aan kan doen. Die alle hulp en kracht alleen van Hem verwachten, die het dus uit Zijn genade zoeken.

Tekst.

Wij vragen dan een ogenblik uw aandacht voor het ons zo-even gelezen derde hoofdstuk van Paulus' zendbrief aan de Galatiërs, nader het tweeëntwintigste vers waar Gods Woord aldus luidt:

Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden.

Zingen.

Psalm 118: 7

De HEER is mij tot hulp en sterkte; ...

Leerrede.

Wij weten dat de apostel Paulus in deze brief aan de Galatiërs tot hoofddoel heeft gehad, de leer der Wet en de leer des Evangelies geheel uiteen te rafelen. Deze leer ligt dan ook begrepen in ons tekstvers dat wij u zo-even hebben voorgelezen.

In de gemeente te Galatië waren ware gelovigen, die door de prediking van de apostel, Jezus Christus hadden aangenomen als de van God gegeven Middelaar. Maar tijdens Paulus' afwezigheid waren er mensen gekomen die predikten dat er bij het geloof in Christus, werken gedaan moesten worden. Deed men dat niet dan was men geen waar, recht en goed christen, dan kon men niet zalig worden. Want men moest bij het geloof in Christus ondermeer de ceremoniële wetten onderhouden: dagen, weken, maanden, feestdagen en dan moest men zich in 't bijzonder onthouden van spijs en drank. Ook wilden zij de heidenen dwingen dat zij zich moesten laten besnijden.

In de brief aan de Filippensen deelt Paulus hun onder andere mede dat er sommigen zijn die Christus predikten als onder een deksel. Daarmede bedoelend dat Christus wel verkondigd werd doch door nijd en twist, niet zuiver, maar uit jaloersheid vanwege de genade die Paulus ontvangen had, zodat men als onder een deksel sprak. Zelfs in de prediking zocht men hem bij de gemeentelieden verdacht te maken, om hem, als dat mogelijk was, afbreuk te doen. Maar Paulus was zodanig aan zichzelf gedood, dat hij daarom niet gaf, als Christus maar gepredikt werd.

Maar in deze brief trekt hij geweldig te velde tegen predikers die Christus niet predikten, maar Christus-en-de-Wet, daar de apostel vooruit wist wat daarvan het gevolg zou zijn. Immers uit de werken der Wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden. Maar de leer der Wet is wèl naar de natuur van de mens, want wij zijn in een verbond der werken geboren. Het werkverbond zit tot in het merg van ons gebeente. Er is niets waar de mens, als hij wordt ontdekt door Gods Geest, meer op tegen heeft, er zelfs vijandig tegenover staat, dan genade. Want is er nog een vernederender staat denkbaar voor een mens, die een schepsel van God is en hier op aarde zoveel kan presteren en doen, dat als het er op aankomt hij tot zijn zaligheid als geen haar wit of zwart kan maken? Dat men niets kan wijzigen of veranderen? Is ook dit niet een woord om de vijandschap in de mens als op te wekken: "Het is niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods."

Daar wéét de apostel van, daarom kon hij vooruit de rekening opmaken dat als de prediking niet zuiver is, dat het Jezus en Jezus alleen is, dan loopt dat uit op verwerping van Christus en treden eigen werken op de voorgrond. Daarom spreekt hij hen aan met zeer grove bewoordingen: "Gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd" Hij gaat dus zeggen, dat die gelovigen, afgeweken waren van Christus, bezet waren als met een tovergeest. Dus niet met de Geest van God en met Zijn genade.

In deze brief zoekt Paulus op alle mogelijke wijzen die twee zaken helder voor ogen te stellen, namelijk: het ambt der Wet alsook dat van het Evangelie. Dat de leer der Wet dáártoe is, om onze ogen te openen voor onze zonden, maar niet zaligt en dat het middelpunt van de leer des Evangelies, Jezus Christus is; opdat men alle heil en zaligheid in Hem zou zoeken, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing. Let dus op, dat in de Persoon van Christus alles is. Maar zódanig alles, dat er niets valt te nemen of te grijpen, immers dat is werken. Wij moeten achteraan komen in onze belangen, behoeften en noden, want wij moeten ontvangen, het moet ons toegebracht worden.

Christus noemt de leer des Evangelies: de leer van lijdzaamheid. Want zo spreekt de verhoogde Middelaar tot de gemeente te Filadelfia: "Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal,

om te verzoeken, die op de aarde wonen." Door die leer wordt een mens geheel en al als aan de kant gezet, als één die verduisterd is in het verstand, die vervreemd is van de kennis Gods, die verdorven is, ja zelfs zo dat al wat in hem is: vijandschap tegen God is en nu geheel afhankelijk is van de bediening der genade. Daarom: "Woord Mijner lijdzaamheid."

Christus is het middelpunt van het Evangelie, op Hem zijn wij geheel aangewezen, want Hij is de grote Profeet en Leraar, die ons moet onderwijzen, anders weten wij het niet. Hij is de enige Hogepriester van verzoening en voorspraak bij de Vader, want wij kunnen niet éne zonde doden. Hij is eeuwig en wettig Koning, Die door Geest en Woord regeert en bij de verworven verlossing beschut en behoedt. Zien wij wel, dat Hij alleen alles is! Daarom: "Woord Mijner lijdzaamheid", omdat wij achteraan moeten komen. Daaruit was ook des Konings woord tot Zijn discipelen: "Volg Mij." Daarmede te kennen gevend: jullie moeten achter Mij aankomen, hang Mij maar aan. Hij is de Zorgdragende. Maar die vernedering moet een ieder volgeling zich getroosten: "Ik weet het niet, Hij weet het alleen. Ik moet het in Zijn handen geven."

Ons tekstwoord uit het tweeëntwintigste vers begint dus: "Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten." Hebben wij daaronder alleen de Wet te verstaan, die alles wat van de mens is onder de zonde besluit? Neen. Wij hebben hier met het woord: "De Schrift" ook te verstaan het Evangelie. Want, als wij lezen: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, tussen uw zaad en tussen haar zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen", dan sluit dat toch dit in, dat die moederbelofte - zo wordt die tekst toch genoemd - de mens uitsluit en geheel alle heil en overwinning alleen Christus toekent.

Nog een andere tekst zullen wij noemen: "In uw zaad - hetwelk is Christus, zegt Paulus - zullen alle geslachten der aarde gezegend worden." Dus daar wordt weer de mens terzijde gezet, want als God aan Abraham belooft: "In uw zaad" - hetwelk is Christus - geeft dat ons te kennen, dat Abrams zaad in zichzelf geen waarde, geen rechten heeft, niets kan opbrengen wat Gode aangenaam is, maar dat het een vrije daad der genade is dat God in Christus wil zegenen. Dus wij verstaan hieronder de gehele Schrift. Maar naar de orde des heils die God in Zijn Woord gesteld heeft, leert men dat, door hemels en Goddelijk onderwijs, in de eerste plaats verstaan door de Wet. Immers, aan de Wet wordt toegekend dat daardoor de kennis der zonde is.

Mijne vrienden, wij allen, hoofd voor hoofd, hebben nodig dat er een tijd in ons leven aanbreekt dat wij als zondaar helemaal aan God vastlopen. Want er kan zoveel in ons werken door omgang met Gods volk of door de prediking van het Woord of door het lezen van Gods Woord en van de geschriften van onze oud-vaders, waardoor wij gaan zeggen: "Wat een uitnemende, wat een verheven leer is dat toch, die leer van God en wat moeten die mensen toch gelukkig zijn die God waarlijk kennen en vrede hebben met God hun Schepper." Dat alles kan er zijn - wat goed is en op zijn plaats, wàs het maar zo in Nederland dat er velen waren die God in Zijn werken, Zijn Woord en leer erkenden, dan zou er niet zo mateloos veel in de zonden geleefd worden - maar toch alles buiten rechtstreekse personele arbeid van: hoe kom ik tot God bekeerd!? Hoe wordt ik rechtvaardig voor God!?

Daarom is het nodig dat er in ons leven een punt des tijds aanbreekt dat het zó niet langer meer kan. Dus dat er een punt gezet wordt aan geheel ons leven buiten God en wij voor de keus gesteld worden: "Kiest u heden, wie gij dienen zult." Zoals het was bij Ruth, die de grens overging, zij liet heel Moab achter zich. Dat zo ook bij ons heel de wereld, met wat tot de wereld en onze godsdienst behoort, in het niet zinkt en dat geheel op de voorgrond gaat treden: ik ben schepsel Gods en nu is alleen dàt het leven, als schepsel en Schepper weer met elkander verenigd worden en dat dàt het doel in ons leven gaat uitmaken.

Als het dan is dat God een mens te sterk wordt en de zondaar aan God vastloopt - dat wij Zijn schepselen zijn maar dat de zonde een breuk, een scheiding maakt tussen Hem en ons waardoor wij onder het oordeel en de vloek zijn - dan is het voor de hand liggend, dat men alles aangrijpt

wat maar mogelijk is om de zonde te boven te komen. Om als het mogelijk is, zonder zonde, heilig en rein voor God te gaan leven.

De Wet, die het uitgedrukte Beeld is van de reinheid van Gods Wezen, eist: "Gij zult", en: "Gij zult niet." De Wet is ons gegeven tot een regel des levens en daarom geldt daar ook van: "De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven." Abraham en Eva hebben in de staat der rechtheid overeenkomstig die Wet kunnen leven, want die waren goed en oprecht uit 's Makers hand voortgekomen. Krachtens de reinheid der schepping hebben zij God boven alles liefgehad en elkander als zichzelf. Immers, de liefde is de vervulling der Wet. Maar, nadat de zonde tussenbeide is gekomen en de mens van God is afgefallen, is de mens zodanig verdorven geworden dat wij onbekwaam zijn tot enig geestelijk goed en geneigd zijn tot alle kwaad.

Voorts leert de ervaring dat degene die gaat ijveren om minder zonde te doen, die gaat te groter zondaar worden. Temeer wij proberen de zonde te boven te komen, temeer komt voor de dag dat het een onmogelijkheid is. Als men een bal onder water drukt - al ziet men er niets meer van - zodra men hem loslaat, springt hij te hoger op. Zodanig is het met de verdorven natuur van de mens, daar woont geen goed in. Men mag het tijdelijk onderdrukken waardoor wij vermenen dat het als ten onderligt, zodat men op de vraag hoe het met ons is dan zegt: "Het gaat wel, hoor", maar op een gegeven moment komt het weer voor de dag: FOUT!

Als God in Zijn Wet van ons eist, en wij niet kunnen doen wat God van ons eist, dan heeft de mens ook dit over zich: dan willen wij graag hebben dat God ons gaat helpen. Daarom wordt er wat afgebeden of God wil helpen te strijden tegen de zonde, het kwade te laten en het goede te doen. En temeer wij werkzaam zijn, te verder, vèrder, VERDER, gaan wij ons van God af zien. Het lijkt wel alsof God ons niet wil. Zelfs als wij hebben opgedaan dat er bij Hem een goedheid is roemend tegen het oordeel dat wij hebben verdiend en wij in onze ziel een hoop gekregen hebben op de levende God en dat er zo'n liefde bij Hem is, dan gaan er -- doordat wij God vragen: "Wilt U mij helpen in de strijd?", en God dat niet doet -- harde, wrede gedachten van God in ons werken. Moeten wij het eens ronduit zeggen? Dit komt bij ons boven: dat God ons eerst aan de gang gemaakt heeft en ons nu in de steek laat. Zodat wij, wat er in ons woedt en werkt, niet eens durven te uiten tegen onze naaste.

Daarbij, Satan is onze eigenaar geworden, want daar wij van God zijn afgefallen, hebben wij hem gekozen en die laat ook zijn rol bij ons aflopen, met: "Zo gaat het nou, mens, God moet je niet, Hij wil je niet." Wàt werpt hij ons niet in, om ons op te zetten tegen God onze Schepper? Wat woedt daar niet in dat kleine mensenhart in vijandschap en boosheid?

Hoe moet daar verandering in komen? HOE? Moeten wij het eens met een paar woorden zeggen? Onderwerpt u: "De Schrift heeft het alles onder de zonde besloten." Waar wij ons, al is het bij aanvang, gaan onderwerpen, ik ben in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren, alsook: "Van de goddelozen komt goddeloosheid voort", en dat er geen goede vrucht voortkomt van een kwade boom, verliest Satan zijn macht op ons. Maar, naarmate wij werken om dat te boven te komen, kan hij ons, als zijn vazallen, te meerder bewerken om ons op te zetten tegen God onze Schepper. Doch dit blijft staan, wat Johannes zegt: "GOD IS LIEFDE."

Dat wij zó zijn en vol zitten met duisternissen, komt door onze zonde. Is God liefde? Toe, gaat dan Hem al je ellende bekend maken, ga dan zeggen dat je één stuk zonde bent, vol nacht, vol duisternis, vol jammer. Ga bekennen dat je vijandig en opstandig bent, met Satan delend en dat je in je zonde opstaat en in je zonde naar bed gaat. Dat je daarin leeft bij dagen en bij nachten. Onderwerpt u zich deze staat, want de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten. Dàn komen wij op een weg waarin wij naar de Schrift zijn. Want als wij ons dat niet willen onderwerpen, maar de goede man, vrouw, jongen of meisje willen zijn met nog deugden, waardigheden, verdiensten, dan zijn wij niet naar de Schrift. Dan staan wij daar boven! Maar als wij het ons gaan onderwerpen, dan doen wij wat God wil, en de Schrift is van God, de God der Waarheid. Zijn Woord is de Waarheid en daar trekt God partij voor.

Nu kan het niet anders, of zodra wij ons gaan onderwerpen: "Hier ben ik, niets anders als verderf, dan - we zeiden het reeds - verliest Satan ten eerste zijn overmacht op ons. Ten tweede komen wij wat tot de nuchterheid, tot de werkelijkheid, dat de Schrift alzo over ons spréékt. En als derde kan ook dit - door de ellende waarin wij zijn - in ons openbaar komen: "Oh God, is er dan bij U nog reden voor zulk een ellendige om te hopen; is dat er nog?"

Ja, mijne vrienden, dat is er, want God is bewogen geweest van voor de grondlegging der wereld. Hij heeft Zijn Zoon, Zijn enige en geliefde Zoon van eeuwigheid verordineerd en met de Heilige Geest gezalfd tot de hoogste Profeet en Leraar, tot enig Hogepriester en tot eeuwig en wettig Koning. En in die drie ambten als Middelaar is Hij de Tussenpersoon tussen God en de zondaar, tussen de zondaar en God!

In het ambt des Middelaars is begrepen dat Hij Zich, naar eeuwig welbehagen Gods, ook als zodanig bij de zondaar bewijst, want Hij wil hen onderwijzen, verzoenen en regeren. Ook bewijst Hij Zich als Middelaar voor het aangezicht van God. Waarin? Om Gode te geven wat Gode toekomt. Daarom spreekt de kerk in rechte kennis van Christus, zich in de 45e psalm als volgt uit: "Gij hebt gerechtigheid lief." De zondaar had Hem onteerd - de Wet als het uitgedrukte Beeld van de reinheid van Gods Wezen, lag ter aarde geworpen - nu moest die Wet weer opgericht worden. Daar Christus zodanig gerechtigheid liefhad, wilde Hij in onze staat en toestand komen. Want de zonde verdiende straf en wel zodanig dat de Wet daarvan spreekt: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen", daarom wilde Hij een vloek worden voor gevloekten. Hij wilde in ons vlees en natuur komen om de vloek weg te nemen en dat kon alleen door bloedstorting en door Zijn leven af te leggen.

Daar Hij geleden en gestreden heeft, gestorven en begraven is, zo heeft God Hem opgewekt en de hemelen hebben Hem ontvangen. En nu is Hij, die gerechtigheid liefheeft, voor God met heel Zijn arbeid. Ja, en God wil dat wij dat wéten.

Ons werk om te proberen naar de Wet te leven en Gode te behagen geldt niet in het gericht van God, daar heeft alleen het werk van Jezus Christus rechtsgeldigheid. Daarom lezen wij hier: "De Schrift heeft het alles onder de zonde besloten." Ter verduidelijking ook deze tekst: "Er is onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden, (dan) de Naam des eniggeboren Zoons van God." Dus God zegt: zondaar, jullie zijn verdoemelijk, maar hier is Mijn Zoon en daarin heb Ik Mijn welbehagen. Dáárin is alleen zaligheid! Wat buiten Zijn Persoon is, niet, het is alleen in Hem.

Voorts lezen wij hier: "Opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden." Welk een wonderlijk woord. Welke belofte? Wij lezen in de Schriftuur zoveel van beloften. "U komt de belofte toe - predikte Petrus op het Pinksterfeest - en uw kinderen - die sluit God er ook niet buiten - en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal." Wat hebben wij hieronder te verstaan? Moeten wij het eens zeggen? Heel de verloren erfenis, dus al wat wij in het paradijs verloren hebben. Alzo spreekt ook Elihu: "Hij zal de mens zijn gerechtigheid wedergeven." Zo ligt dan ook in de belofte begrepen: genade, zaligheid en het eeuwige leven, hier al zalig in het geloof en nog eens eenmaal in aanschouwen. De zondaar, uitgeschakeld met al zijn werken, dood door de zonde en misdaden, is zo diep gezonken - hoewel heel dat werk van zaligheid er is, doch in de Geliefde - heeft geen handen om het aan te nemen, geen voeten om op die weg te gaan en geen verstand om dat te bevatten. De Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, die zet een zondaar geheel, geheel aan de kant. Ja, mijne vrienden, dat is nu misschien wel ernstig en hard maar het is troostrijk voor degene, die deze lage staat moet aannemen: ik heb alles door de zonde verspeeld. Daarom, als zij dat uit het Woord horen, is dat voor hun niet vreemd, want waarlijk het is zo. De Schrift heeft het alles onder de zonde besloten.

Nu predikt God ons Zijn Zoon en laat ons Hem voor ogen stellen zoals Hij is: een vloek geworden voor gevloekten, dat Hij eeuwige gerechtigheid heeft verworven, dat Hij de Persoon is die alleen recht heeft om tot de Vader te kunnen naderen. Hij laat ons dat prediken, waardoor wij gaan verstaan dat - net zoals een bus en deksel in elkander sluit - het zodanig is, dat waar wij zondaren zijn, daar is Jézus, de Zaligmaker. Dat is: de enige Beantwoordende.

Maar dan moet Hij niet alleen Zaligmaker zijn die het heeft verworven maar die het ook geeft. Inderdaad, dat staat hier: "Opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden." Dus daar legt de apostel geheel de nadruk op dat het is: gave, gáve, GAVE!

Door de prediking wordt het verstand verlicht, en wordt het hart geschikt. Door de verborgen werking van de derde Persoon, de Heilige Geest, Die het Evangelie dienstbaar maakt, wordt er gewrocht dat het buiten Christus alles kwijt en verloren is.

Daardoor is het dat de zondaar in zijn ellende ook gaat doen gelijk de Israëlieten in de woestijn deden toen zij gebeten waren door de slangen en wisten dat zij moesten sterven, tenzij zij op die slang, die op een staf was verhoogd, zouden zien. Dat was ook de bedoeling van God, dat was wat Hij wilde. Al waren zij nog zo door de slangen toegetakeld, maar als zij op die koperen slang zagen, dan werden zij genezen.

Maar dat was toch even gemakkelijk! Nee, heus niet! Het geloof in Jezus Christus is niet zo'n eenvoudige zaak zoals wij ons dat doorgaans voorstellen. Want het geloof is dit: dat wij met het hart op God betrouwen. Dat bestaat niet in: met de mond praten over Jezus, de Heiland en de Zaligmaker, maar in: ik zie af van mijzelf, ik laat alles los buiten Christus. Zo hebben die Israëlieten er ook van af moeten zien, om wonden uit te branden of te bewerken met zalf of wat er ook in die tijd voorhanden was. Zij hebben zich ook moeten onderwerpen dat de minste aanraking van een slang hun dood was, daar hielp alleen het enige middel dat God verordend had.

Al lijkt het dwaas, dat als je aan je voet gebeten bent, je die voet laat zoals die voet is, met vergif er in, en je naar boven gaat kijken op die verhoogde slang. Is dat niet dwaas? Ja, maar het is Gods bevel! Daarom noemt Paulus het zelfs dat: "Het Gode behaagd heeft, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven." Nu komen wij vanzelf tot de zaak waarmede wij zijn begonnen:

'k Sloeg, eer ik werd verdrukt, het dwaalspoor in; ...

en:

't Is goed voor mij, verdrukt te zijn geweest, ...

Als er op ons geen druk en ellende ligt, dan kijken wij wel langs en over Jezus heen, maar niet rechtstreeks op Hem. Nu moet de ellende er ons toe brengen, net zoals het was bij de Israëlieten in de woestijn, die ook door de nood gedrongen werden, om alleen op Hem te zien. En nu is dat geloof: záligend! Anders niets!

Van de week is H., die zoveel jaren onder ons verkeerd heeft, gestorven. Tijdens mijn laatste bezoek bij die man spraken wij er over, dat het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden, van jeugd, middelbare leeftijd, grijze ouderdom, zonden van gedachten, woorden en werken. Het zeggen van die oude man was, terwijl hij lag te kermen onder zijn zonden: "Ik heb niets anders, dat geloof ik ook." Er moet maar niet anders overschieten dan Jezus alleen! Niets anders dan alleen Christus! "Maar ik ben zo ongelukkig, ik zou moeten hebben, ik zou Hem willen omhelzen." Ja, daarin ligt de zaligheid. Dat wij Hem eens geheel mogen toeëigenen.

Maar, hoe geschiedt dat? Dat staat hier. Hier staat: "De gelovigen zou gegeven worden." Het is zo gesteld, dat, wanneer de zondaar, (een woord gebruikend van Van der Groe: "de gelovige

zondaar") geheel ontgrond is en zij geloven dat de zaligheid geheel in Hem is, alles in Hem is en er niets bij hen is, dan is het bij hen een verloren zaak, waardoor zij, ledig gemaakt zijnde, geheel ten einde bij zichzelf komen. Met andere bewoordingen, daar komt men dan aan het einde van de Wet, aan het einde van het werkverbond. Daar valt men onder Gods Majesteit en is het bij ons voor eeuwig verloren. Doch waar God de zondaar afsnijdt daar komt voor de dag, dat wat we in het verleden geloofd hebben en uit het Evangelie hebben aangenomen, en waar dat werk ontdekt werd en door ons werd omhelsd als zijnde uit God, dat wordt dan bevestigd en verzekerd. Het wordt nu geschonken!

Wat wordt geschonken? Christus, in onze verlorenheid. Hij wordt ons eigen gemaakt met al Zijn heilsweldaden, schatten en zegeningen. Hij wordt aan ons vermaakt, uit God, tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing. Hij wordt hun geschonken. Ja, wij lezen hier: "Opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden." Wat men krijgt, dat is eerlijk gekregen. Zo zingt de kerk ook in psalm 89:

... onze Koning is van Israels God gegeven.

Hij is ons gegeven als volkomen Zaligmaker. Dus gelovigen, nu weet ge wat er op uw pad ligt. Hij is gegeven als Zaligmaker en alles is in Hem. Hij is tot wijsheid, tot rechtvaardigheid, tot heiligmaking en verlossing. Dat wij het nu bij Hem houden gelijk de apostel Paulus dat noemt in de brief aan de Colossensen: "Gelijk gij dan Christus Jezus, de Heere, hebt aangenomen, wandelt also in Hem." Daarmede te kennen gevend: nu moeten jullie verder alles uit Hem putten. Dus niet de bekeerde man, vrouw, jongen of meisje worden, want dat is fout. Maar gij moet die ongelukkige zondaar in uzelf blijven, die alleen uit de Persoon en uit het werk van Christus datgene zoekt en put waardoor wij Gode welbehagelijk zijn. Daaruit kan God ons Zijn gunst schenken en ons eigenen als Zijn geliefde kinderen, ons troosten en dienen in al onze belangen en behoeften.

Welk een waardig geschenk, niet? Christus met Zijn heilsweldaden. Uitnemende en verheven zaak! Dan zijn wij in Hem naar en in overeenstemming met de Wet, want Hij heeft aan alle eis der Wet voldaan. Zodat wij voor God zijn: rein en heilig alsof wij nooit zonden gekend of gedaan hadden.

De tijd is voorbij, dus moeten wij afbreken. Heilige God Almachtig het gesprokene tot dat gezegende einde, dat wij die leer van Wet en Evangelie kennen, vervolgen te kennen, al nader kennen en beleven, opdat in leven en in sterven alleen overblijve, Jezus, Jezus en Jezus alleen. Gode tot heerlijkheid. Amen.

Slotzang.

Psalm 140: 13

De vromen zullen U verhogen,
Gezegend door Uw milde hand; ...

Zegen.